सर्गः ११ प्रत्यपद्यत चिरस्ययत्पुनश्चारुगौतमवधूः शिला मयी। स्वं वपुः स किलकिल्विषच्छिदां रामपादरज सामनुग्रहः ॥२३॥ वामनाश्रमपदं ततः परं पावनं श्रुतमृषेरुपेयिवान्। उन्मनाः प्रथमजन्मचेष्टि तान्यस्मरन्नपि बभूव राघवः ॥२४॥ आससाद मुनि रात्मनस्ततः शिष्यवर्गपरिकल्पितार्हणं। बद्धपल्लव पुटाञ्जलिद्रुमं दर्शनोत्सुकमृगंतपोवनं ॥ २५ ॥

प्रतीति। किल प्रसिद्धौ शिलामयी शिलारूपा गौतमस्य मुनेर्वधूः पत्नी चारु रम्यं स्वं स्वीयं वपुः शरीरं यत्पुनश्चिराय बहुकाले प्रत्यपद्यत प्राप्तवती स रामस्य पादयोरजसामनुग्रहः किं० रामं किल्विषच्छिदां पापनिवर्त्तकानां ॥ २३ ॥ वामनेति। ततः परं पश्चाद्राघवो रामः प्रथमजन्मनो वामनावतारस्य चेष्टितानि अस्मरन्नपि उन्मना उत्कण्ठितो बभूव किं० राघवः ऋषेः सकाशात् श्रुतं पावनं पवित्रं वामनस्याश्रमरूपं पदं स्थानमुपेयिवान् प्राप्तवान् अस्मरणन्तु सनत्कुमारशापेनेति वासिष्ठरामायणेस्पष्टम् ॥ २४ ॥ आससादेति ततो मुनि र्विश्वा मित्र आत्मनः स्वस्य तपोवनमाससाद प्राप किं० तपो शिष्याणां वर्गेण समूहेन परिकल्पिता रचिता अर्हणा पूजा यस्मिन् तत् पु० किं० तपो बद्धाः पल्लवानां किसलयानां पुटा युग्मान्येवा ञ्जलयोयैस्ते द्रुमा यस्मिन् तत् पुं० किं० तपो मुनेर्दर्शने उत्सुका उत्कण्ठिता मृगा यस्मिन् तत् ॥ २५ ॥